

Οι τελευταίες στιγμές τῆς Παναγίας (Ἰωάννης ὁ Γεωμέτρης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ λοιπόν ἔδειξε στοὺς Ἀποστόλους, πού ἤδη τό γνώριζαν, τό σύμβολο τῆς ἀναχωρήσεώς της, τό φοίνικα, τούς μετέδωσε ἐπίσης εὐλογία καί ἀνάλογη παρηγοριά καί ἀφοῦ τούς μίλησε γιά τήν ἔξοδό της καί τούς προθυμοποίησε γιά τό κήρυγμα, τούς εἶπε μέ λίγα λόγια ὀλόκληρη τήν οἰκονομία τῆς ἀποστολῆς τους. Ἔπειτα ἀσπάσθηκε τόν Πέτρο καί τούς ἄλλους Ἀποστόλους, “χαίρετε”, λέγοντας, “τέκνα καί φίλοι καί μαθηταί τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ μου καί νά αἰσθάνεστε εὐτυχεῖς, πού ἀξιωθήκατε τέτοιο δάσκαλο καί Δεσπότη καί νά ὑπηρετεῖτε τέτοια μυστήρια καί νά μετέχετε τῶν διωγμῶν καί τῶν παθημάτων του, γιά νά γίνετε κοινωνοί τῆς δόξας καί τῆς Βασιλείας Του”.

Ἀφοῦ τούς μίλησε γιά τά τελευταία γεγονότα, τούς ζήτησε νά ψάλλουν τούς ἐπιτάφιους ὕμνους, ἐνῶ Ἐκείνη ἄρχισε τίς πρὸς τόν Θεό εὐχαριστίες της.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

«Σέ εὐλογῶ», ἔλεγε, “Δέσποτα καί Θεέ καί Υἱέ τοῦ Θεοῦ τοῦ προανάρχου σου Πατρός καί δικέ μου υἱέ, τῆς δούλης σου, γιά τήν φιλανθρωπία σου. Σέ εὐλογῶ, πού μᾶς λύτρωσες ἀπό τήν κατάρρα καί μᾶς ἔδωσες τήν εὐλογία. Σέ εὐλογῶ τόν αἴτιο ὄλων τῶν ἀγαθῶν μας, τῆς ζωῆς, τοῦ φωτός, τῆς εἰρήνης, τῆς δυνατότητας νά γνωρίσουμε τόν Πατέρα σου καί τό συνάναρχό σου καί ζωοποιό Πνεῦμα. Σέ εὐλογῶ Λόγε, πού εὐλόγησες τήν κοιλιά μου κατοικώντας σ’ αὐτή μέ ἀνέκφραστο τρόπο. Σέ εὐλογῶ, πού μέ τέτοιο τρόπο μᾶς ἀγάπησες ὥστε καί γιά μᾶς νά σταυρωθεῖς καί νά πεθάνεις. Σέ εὐλογῶ, πού κατέστησες μακαρία τήν κοιλιά μου καί πιστεύω ὅτι θά ἐκπληρωθοῦν καί ὅλα τά ἄλλα, γιά τά ὁποῖα μοῦ ἔχεις μιλήσει».

Η ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΚΑΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μετά ἀπό αὐτά τά λόγια ἀκολούθησε ἀμέσως ἡ παράδοξη κάθοδος τοῦ Υἱοῦ της πού συνοδευόταν ἀπό τούς Προφήτες, τούς Πατριάρχες καί ὅλους τούς Δικαίους. Μπροστά πήγαιναν οἱ Ἄγγελοι καί Ἀρχάγγελοι καί ὅλες οἱ ὑπόλοιπες Ἀγγελικές δυνάμεις. Τότε ὁ ἀέρας καί ὀλόκληρο τό σπίτι γέμισε. Ὅλα ἐκεῖνα πού ἡ Παρθένος προγνώριζε, τότε τά ἔβλεπε μπροστά της, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔβλεπαν μέρος ἀπό αὐτά τά θαυμάσια, ὁ καθένας ἀνάλογα μέ τήν ἀγιότητά του. Ἔτσι ἡ δεύτερη κατάβαση ἔγινε ἐνδοξότερη καί φρικωδέστερη τῆς πρώτης, καί προφανεστέρα γιά ὅσους εἶχαν ὄραση πνευματική. Δέν ἦσαν μόνον παρόντα τά κατώτερα ἀγγελικά τάγματα καί δυνάμεις, ἀλλά καί αὐτά ἀκόμη τά Σεραφεῖμ καί τά Χερουβεῖμ καί οἱ Θρόνοι παρευρίσκονταν μέ φόβο, ἱεραρχικά σύμφωνα μέ τήν τάξη τους. Ἔβλεπαν μέ φόβο ὄχι μικρότερο (ἴσως μεγαλύτερο θά ἔλεγα, ἂν ἐπιτρεπόταν), γεμάτοι ἐκπληξη γιά τήν δεύτερη κένωση καί συγκατάβασή του. Ὅ,τι ἔγινε ἄλλοτε γιά χάρη ὀλόκληρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τώρα γιά μιὰ μόνο ψυχή, γιά μιὰ μόνον γυναίκα γινόταν ἕνα τέτοιο θαῦμα.

Ἡ συνοδεία ἦταν λαμπρή καί πολυάριθμη, ὅπως ἄρμοζε γιά τήν ἄφιξη τοῦ Δεσπότη καί τήν ἀναχώρησή τῆς Δέσποινας, ἀλλά ἡ θέαση αὐτῶν πού γίνονταν, ὅπως ἤδη εἶπα, γινόταν μόνον ἀπό τούς καθαρούς, ἄν καί ἡ παρουσία τοῦ Δεσπότη ἦταν ἀκατανόητη καί σ' αὐτούς τούς Μαθητές καί Ἀποστόλους πού ἦσαν γεμάτοι ἀπό τή δύναμη τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού κατοικοῦσε μέσα τους. Παρευρισκόταν ἐκεῖ ὁ Χριστός μέ σῶμα καί μορφή πλήρως θεωμένη, λαμπρότερη τῆς ἀστραπῆς καί τῆς λάμψεώς της, ἀπό ὅ,τι στό Θαβώρ, ἀλλά μικρότερη τῆς φυσικῆς της λαμπρότητας ἐνῶ οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν σάν νεκροί. Ὁ Κύριος ἀμέσως τούς λέγει, “εἰρήνη ὑμῖν”, ὅπως ἄλλοτε ὅταν «εἰσῆλθε τῶν θυρῶν κεκλεισμένων», στό ἴδιο σπίτι πού μαζεύτηκαν καί τότε καί τώρα, τό σπίτι τοῦ Ἰωάννη. Τότε συγκεντρώθηκαν γιά τόν φόβο τῶν Ἰουδαίων. Σήμερα τούς συγκέντρωσε αὐτή πού γέννησε τόν Κύριο, ἡ ὁποία καί κατοικοῦσε σ' αὐτό μέ τόν ἀγαπημένο καί παρθένο μαθητή του, τό δεύτερο καί θετό υἱό της.

Ἀκούοντας οἱ Μαθητές αὐτήν τή γλυκειά, τήν ἤρεμη καί γνώριμη φωνή, πῆραν θάρρος στό σῶμα καί στή ψυχή καί, ὅσο τούς ἦταν δυνατό, ὑψωσαν τά μάτια τους πρὸς τόν ἥλιο, τήν ὥρα πού Ἐκεῖνος χαμήλωνε λίγο τή λαμπρότητα τῆς ἀνατολῆς του καί τούς περιέλαμπε μέ μικρότερο φωτισμό.

Ἀλλά ἄς σταθοῦμε λίγο στά ἐπιθανάτια τῆς Παρθένου. Ἡ ψυχή της βρίσκεται σέ μία μεγάλη συγκίνηση καί σχεδόν σκιρτᾷ καί προφθάνει ἀσυγκράτητη καί τρέχει νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τό σῶμα ὥστε τό γρηγορότερο νά βρεθεῖ μέ τόν Υἱό της καί νά προσπέσει στά χέρια του καί νά ἀναχώρησει μαζί του. Πῶς ἦταν δυνατό νά ὑπομείνει αὐτή τή χαρά, ὅπως τή λύπη τόν καιρό τοῦ Πάθους, καί πῶς ἐμεῖς νά μὴν ἐπιθυμοῦμε νά ποῦμε πῶς αὐτή δέν πέθανε, ἄν καί δέν τό λέμε αὐτό, γιά νά μὴν ποῦμε πρωτάκουστα διδάγματα.

Δάκρυσε, καί πάλι ἔγινε ἀνώτερη τῶν δακρύων ἀπό τή μεγάλη εὐτυχία καί τό παράδοξο θέαμα, ὅταν εἶδε μέ σῶμα ἐκεῖνον, πού λίγο παλιότερα τόν εἶδε νά σύρεται, νά καθυβρίζεται καί νά κτυπιέται, ἐνῶ περιβαλλόταν ἀπό τόσες μυριάδες Ἀγγέλων, ἀπό τόση λαμπρότητα καί τόση δόξα. Ἔβλεπε τό πρόσωπο καί τή μορφή ἐκείνου, πού ἄλλοτε τόν κορόιδευαν καί τόν ἔφτυναν, πού ἦταν ντυμένος τήν κόκκινη χλαίνα τῆς ντροπῆς, νά περιβάλλεται τώρα μέ τόση ἀξία καί λαμπρότητα. Αὐτόν πού δέν εἶχε οὔτε εἶδος οὔτε ὁμορφιά, τώρα νά ἀστράφτει ἀπό τήν ὁμορφιά τῆς θεότητάς του. Ἔβλεπε τόν ἄλλοτε νεκρό πού καταδικάστηκε σάν ἀντίθεος, Θεό καί Βασιλέα καί Κριτή τῶν πάντων, ἀθάνατο καί ἀνίκητο. Ὡ, πῶς ζοῦσε καί πάλι μέσα στίς ἀντιθέσεις, ὅπως τόν καιρό τῆς Σταυρώσεως. Τό ὄραμα τή γέμιζε εὐφροσύνη, χαιρόταν ὑπερβολικά ἡ ψυχή της, ἀλλά συστελλόταν ἐπειδὴ ἀναχωροῦσε πρὸς ἐκείνη τή δόξα καί λαμπρότητα.

Τώρα πλέον δοξολογοῦσε περισσότερο ἀπό πρὶν ἐκεῖνον πού τὴν δόξασε. Προσευχόταν γιὰ τοὺς Ἀποστόλους καὶ γιὰ ὅλους τοὺς παρόντες, ἰκέτευε γιὰ τοὺς πιστοὺς ὅλης τῆς γῆς ἢ μᾶλλον γιὰ ὅλο τὸν κόσμον καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἐχθρῶν καὶ τῶν σταυρωτῶν. Ζητοῦσε νὰ λάβει ἀπὸ τὸ Δεσπότη κάποιο λόγο ἢ κάποιο σημεῖο ὡς ἐγγύηση τῆς σωτηρίας τους, ἀπλώνοντας ἰκετευτικά τὰ χέρια ἐκεῖνα μέ τὰ ὁποῖα τὸν ἀγκαλιάζε, κινώντας τὴ γλῶσσα καὶ τὰ χεῖλη μέ τὰ ὁποῖα τὸν ἀσπαζόταν, θυμίζοντας τὸν θηλασμό του, καὶ κλαίοντας ἀπὸ εὐτυχία, ἔκαμε τὸ πᾶν, λέγοντας ἀποχαιρετιστήριους λόγους καὶ προσευχές. Τότε ἀρχίζουν τὴν ὑμνωδία οἱ Ἄγγελοι καὶ ὅλοι μένουν ἀκίνητοι καὶ ἐκστατικοί, ὄχι ἀπὸ φόβο ἀλλὰ ἀπὸ χαρά. Οἱ Ἀπόστολοι ἀντιφωνοῦν μέ τὴ δική τους ψαλμωδία, καὶ ἔτσι, περνώντας ἀπὸ τὸ πανάγιο στόμα ἢ ὑπεραγία ψυχὴ της, σάν σέ ὕπνο, παραδίδεται στὸν Υἱὸν της, ξεφεύγοντας τοὺς πόνους τοῦ θανάτου, ὅπως τοὺς διέφυγε καὶ κατὰ τὴν γέννηση ἢ μᾶλλον μέ τὴν ἴδια καὶ μεγαλύτερη χαρά καὶ ὅπως τότε, ὅταν ἀνέκφραστα γεννιόταν ἀπ' αὐτὴ ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς της, καὶ τώρα πού αὐτὴ πήγαινε πρὸς τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος βρισκόταν μπροστὰ της ὄχι μόνο νοερά ἀλλὰ καὶ αἰσθητά.

Ἀμέσως ὅλοι οἱ Ἄγγελοι ἄρχισαν νὰ ψάλλουν, καὶ μετὰ τοῦ πνεύματος μέν ἔβγαινε κάποια ἄφθονη καὶ ἀνεξήγητη εὐωδία, ἐνῶ τὸ σῶμα περιβαλλόταν ἀπὸ πλούσιο καὶ ἀπλησίαστο φῶς, ὥστε καὶ ὁ ἀέρας γέμισε ἀπὸ ἤχους καὶ ἄσματα, περισσότερο ὅμως ἀπὸ τὴν εὐχάριστη εὐωδία, τὸ δέ σῶμα ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ παντοῦ, ὥστε νὰ γίνεται κάπως ἀθέατο. Ἔτσι λοιπὸν διαμοιράζονται τὴν Παρθένο, οἱ μαθητές καὶ ὁ Διδάσκαλος, τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ οὐράνια, ὅπως καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ παράδεισος. Ὁ Κύριος καὶ τὰ γύρω ἀπὸ αὐτόν λειτουργικά πνεύματα πῆραν τὴ ψυχὴ, ἐνῶ οἱ μαθητές τὸ σῶμα.

Πηγή: agiazoni.gr